

nemgang af bankens status med særligt henblik på en vurdering af, om bankens regnskabspraksis med hensyn til regnskabsaflæggelsen for de udenlandske lån under hensyn til udviklingen i bankens økonomiske stilling fortsat kunne anses for forsvarelig.

Om denne gennemgang tilskrev man banken den 11. juni 1957.

Efter de for revisorerne foreliggende oplysninger blev de af banken i sin tid optagne udenlandske lån bogført til den daværende guldparitetskurs, og forskellen mellem denne kurs og den valutakurs, hvortil lånene blev hjemtaget, blev henlagt som valutakursfortjeneste og optaget på bankens reserve- og kursreguleringsfond. Efterhånden som de udenlandske lån amortiseres, afskrives forskellen mellem guldparitetskursen på de præsterede afdrag og den aktuelle valutakurs for den til amortisationen anvendte udenlandske valuta på reserve- og kursreguleringsfonden. I princippet skulle denne regnskabsform medføre, at den til reserve- og kursreguleringsfonden henlagte valutakursfortjeneste afskrives i takt med amortisationen af de udenlandske lån, dog under forudsætning af, at forholdet mellem de valutakurser, der var gældende på lånenes optagelsestidspunkt, og de kurser, hvortil lånene afvikles, forbliver uforandret. Ligeledes skulle man efter dette regnskabsprincip til enhver tid kunne opgøre bankens aktuelle forpligtelse i henhold til optagne obligationslån ved til saldoen på konto for obligationslån at tillægge den under reserve- og kursreguleringsfonden endnu ikke afskrevne valutakursfortjeneste, ligeledes under forudsætning af uforandrede valutakurser.

Den efter krigen stedfundne forskydning mellem valutakurserne har imidlertid i betydelig grad påvirket bankens forpligtelser i henhold til de mellem finansministeriet og banken indgåede aftaler om valutaafregning i en for banken ugunstig retning og har desuden medført, at den til reserve- og kursreguleringsfonden henlagte valutakursfortjeneste nu er opbrugt, og at der yderligere af den almindelige reservefond er forbrugt et betydeligt beløb til dækning af valutakurstab ved amortisation. Ved udgangen af regnskabsåret 1955-56 ud-

gjorde sidstnævnte beløb ca. 4,1 mill. kr., idet der efter en for revisorerne foreliggende beregning pr. 1. april 1943 endnu var ca. 7,1 mill. kr. til rådighed som henlagt til valutakursfortjeneste, men da valutakurstab ved amortisation i årene 1943-56 har andraget ca. 11,2 mill. kr., fremkommer nævnte forbrug af egentlige reservefondsmidler på ca. 4,1 mill. kr.

Da hypotekbanken er forpligtet til at afvikle den udenlandske gæld på grundlag af den aktuelle dagskurs på den pågældende valuta eller for de låns vedkommende, for hvilke der foreligger reguleringsaftaler med finansministeriet, til den ved aftalerne fastsatte afregningskurs, og da endvidere kursreguleringsfonden som nævnt er opbrugt, samt da de med finansministeriet indgåede aftaler om valutaafregningen må påregnes stadig at medføre en for banken ugunstig udvikling på dette område, har revisorerne måttet finde det betænkeligt, at banken bibeholder den hidtidige form for regnskabsaflæggelse, som næppe længere kan siges at give et korrekt udtryk for bankens faktiske forpligtelser, der synes væsentlig større, end det nu kommer til udtryk i regnskabet.

De kurser, der af banken er anvendt ved bogføring af de udenlandske lån, er for sterling 18,18, for dollars 3,73, for hollandske gylden 150 og for svenske kroner 100, medens de kurser, hvortil banken må amortisere lånene, for sterling er 22,40 (for de ældre lån dog 19,35), for dollars 4,30, for hollandske gylden 225 og for svenske kroner 134, således at bankens konto for de pågældende lån, for så vidt de optages til den kurs, hvortil banken er forpligtet til at amortisere dem, må forøges med ca. 11,3 mill. kr. beregnet på grundlag af regnskabstallene pr. 31. marts 1956 for at give fyldestgørende udtryk for bankens forpligtelser. En sådan ændring i bankens regnskabspraksis vil i øvrigt være på linje med den for statsregnskabets vedkommende anvendte, idet finansministeriet siden 1946-47 optager den udenlandske gæld med den ved udgangen af hvert finansår gældende kurs. En forøgelse af bankens konto for obligationslån med fornævnte 11,3 mill. kr. vil imidlertid medføre en tilsvarende nedgang i bankens reserve- og administrationsfond, der pr. 31. marts 1956 kun ud-